

wi ja kolm pâewa wee ja leiwa pâäl ištumist wangitornis.

Minul ei ole enam muud jutustada, kui et sâgise Mart ilusa Maretiga pulma pidas ja pârast õnnelikult elas. Juba kahe aasta pârast sai ta ise peremeheks ja elab veel prae-gugi.

R. A. H.

M o n d a s u g u st.

Tark otsus.

Ludwig XIV. kuulus ja wâgew Prantsuse kuningas, kûsis kord oma kuulsa ministri Golbert'i käest: „Kust see tuleb, et minul suure ja perekla Prantsusemaa kuningal mitte wôimalik ei ole wâikest Hollandimaad âra wôita ja oma alla heita?” Minister waatas: „See tuleb fest, et ühe maa suurus mitte üksî tema maapinna laius ja pikkus ei ole, waid tema inimeste olust ja waimust. Et Hollandi rahwas nii usin, töökas, kasin ja kindel on, selle

pârast on teda ûpris raske âra wôita ja alla-heita.”

Rooma pillamine.

Rooma jutustaja Julius Capitonius kirjutab: „Keiser Garacalla tahtis kord toreda sôðmaaja anda. Ta kutsus lâksteistkummend inimest wôeraaks, mis foguni selle aja kombe ja Rooma wana-sôna waasta oli: „Seitse wôerast teewad wôeraspidu, aga üheksa juba lârmiwa seltskonna.” See keisri meelest „wâike” wôeraspidu maksis aga meie raha já-rele üle kolmesaja tuhanda rubla. Ei ole just teado, kuda keiser oma wôeraid üles pidas, aga muidugi ei olnud sôðgid wist odawamad kui need ašjad, mis kûlalistele veel pââle selle kingiti; fest iga üks sai selle poisi ja ka etteldikaja, kes teda laual talitasivad, siis ka veel kuld-sed maagnad, kus pââle tasle sôðgid ette kanti, omale kingituseks. Inimesi kingiti sel ajal ju ka. Pââle selle saadeti igale ühele wôerasse igast tõuust kodu- ja metsa-loomadest, kelle